

[Edvard Sørensen.]

stærkere grad end tidligere at lægge afgørelserne ud til befolkningens repræsentanter. Vi fandt, at det var den rigtige måde at løse disse spørgsmål på, at det blev befolkningens repræsentanter, der fik det afgørende ord at sige. Men man var samtidig klar over, at der kan være koncessioner, der strækker sig over et sådant landområde, at man må tage andre hensyn end de lokale, der kan være tale om indenfor eet eller to amter. Derfor fik man samtidig nedsat landsnævnet. Hvis jeg ser på det arbejde, der har været udført i denne tid, kan jeg i store træk være enig i de udtalelser, som det ærede medlem hr. Horn fremsatte. Det er også mit indtryk, at det er gået godt. Jeg er dog ikke enig med det ærede medlem, når han sagde, at vi har hørt meget lidt om arbejdet ude omkring og derfor måske ikke rigtig kan bedømme, hvordan det er gået. Jeg ser sådan på det, at når vi har hørt meget lidt til afgørelserne ude omkring i de enkelte trafikudvalg, er det ensbetydende med, at man har ramt så nogenlunde det rigtige — ellers havde man nok på en eller anden måde hørt om urimeligheder udefra. Det er rigtigt, at når man skal give koncessioner, som skal dække det lokale behov, er der mange hensyn at tage, og jeg tror, det ville være noget betænkeligt, hvis man opstillede for strenge regler for, under hvilke vilkår man måtte give sådanne koncessioner.

Vender vi os derefter til landsnævnets arbejde, tror jeg nok, man kan sige, at det, man dér har bestræbt sig for, har været at tage hensyn til de forskellige trafikanter, tage et rimeligt og naturligt hensyn såvel til statsbaner som til privatbaner og private rutebiler, at man i sit arbejde har lagt vægt på at tage hensyn til de lokale interesser og ønsker, men at man ganske naturligt også har måttet tage et betydeligt hensyn til helheden. Og det er vel dér, der har været nogen kritik fra enkelte sider, idet man måske indenfor enkelte kommuner ikke altid helt klart har set, at når man skulle lægge ruter af denne art, måtte man også tage et betydeligt hensyn til helheden.

Man kan sige, at indenfor det arbejdsområde, det her drejer sig om, er der tre ting, man må have for øje. Den første har jeg nævnt, hensynet i første linie til befolkningens behov og dernæst til de trafikanter,

der findes de forskellige steder. Den anden ting er turistkørslen, med hensyn til hvilken man jo også gennem den tid, der er gået, fra tid til anden har hørt nogen kritik. Sålænge det er nødvendigt, og så længe det er et ønske fra rigsdagens side, at man skal have koncession på kørsel af den art, må man imidlertid skarpt skille rutebilkørsel og turistkørsel fra hinanden. Hvis man — hvad vel nok mange turistkørende kunne ønske sig — gav en sådan frihed, at turistkørsel blev betragtet som almindelig rutebilkørsel på de dage, hvor der er stor trafik, hvor der kan tjenes gode penge, ville det være en urimelighed overfor dem, der skal udføre transporterne på de tider, hvor der kun er lidt at køre med og kun lidt at tjene. Derfor har man, så længe vi har haft en lovgivning på disse områder, fulgt en bestemt praksis, der nu er taget op i de forslag til ændringer, der her er stillet, således at det, der gennem mange år har stået i koncessionerne og været baggrunden for turistkørslen, nu kommer ind i selve loven.

En tredje ting, en ting, som også det ærede medlem hr. Horn var inde på, er udviklingen, og jeg er ganske enig med det ærede medlem i, at udviklingen går overordentlig stærkt, og at man i meget høj grad må have den for øje. Udviklingen går vel både i retning af, at man mange steder i højere grad end man måske tidligere har gjort, må søge at etablere et samarbejde mellem de forskellige trafikanter, men tillige i den retning, at man må se at finde en praksis, der også dækker noget af det behov, udviklingen har ført med sig. Det er også mit indtryk, at der har været forståelse overfor det nye, der kan komme, men at man iøvrigt må se, hvordan det hele vil udvikle sig.

Hvad de ændringer til loven, der er stillet forslag om, angår, ligger det, som jeg nys sagde, sådan, at det stort set nærmest drejer sig om indføjelser i loven af den praksis, der har været gældende, og af de erfaringer, man har gjort. Der er måske også enkelte ting, som kan tjene til klargørelse af tvivlsspørgsmål både ved afgørelser i nævnet, men også måske overfor domstone.

Noget nyt er jo dette, at den tilladelse til kørsel på en enkelt dag, man tidligere skulle have hos politimestrene, nu henlægges til trafiknævnet. Det er vist en praktisk form